

Arrest

nr. 160 868 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat verzoeker onderhevig is aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zo dient te worden opgemerkt er geen bevel mag worden gegeven of

het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het artikel 8 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoeker geen schending aantoonde van artikel 8 van het EVRM, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op: *“Schending van art. 7, 2°, artikel 58, 59, 61, 74/14, §3, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik.”* In het tweede middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op: *“Schending van art. 74/14 § 3, 4° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM.”* In het derde middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op: *“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking luidt als volgt:

“De aangevoerde middelen lijken, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In het eerste middel voert verzoeker aan dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom hem slechts een termijn van zes dagen werd toegekend om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan evenwel niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker bekritiseert het gegeven dat hem geen dertig dagen werd toegestaan om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel - of minstens dat hieromtrent niet afdoende werd gemotiveerd - doch er dient te worden vastgesteld dat op heden de termijn van 30 dagen na de kennisgeving van het bevel reeds geruime tijd is overschreden. Verzoeker werd gedurende deze periode van dertig dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enige belang heeft bij zijn grief dat hem maar een termijn van zes dagen voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Verzoeker werpt in het tweede middel de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch er dient te worden opgemerkt dat het administratief dossier een synthesesnota bevat waarin de elementen in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel zijn onderzocht (hoger belang van het kind, gezinsleven en gezondheidssituatie).

Verder werpt verzoeker in het tweede middel de schending op van artikel 8 van het EVRM en verwijst naar het feit dat hij een familie vormt met zijn Belgische broer en oom. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker als meerderjarige man niet aantoonde met zijn broer en oom een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te onderhouden. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het immers anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la

protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen verzoeker en zijn broer en oom. Bij de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt. Een loutere samenwoning volstaat hiertoe niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er thans sprake is van een band van afhankelijkheid die de normale affectieve banden te boven gaat. Een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM lijkt dan ook niet aangetoond. In zoverre verzoeker een motivering omtrent zijn familieleven wenst terug te vinden in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Het tweede middel bevat geen uitleg omtrent het geschonden geachte artikel 74/14, §3, 4°, noch omtrent het ingeroepen machtsmisbruik of onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel lijken derhalve onontvankelijk.

In het derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In de uitwerking van het derde middel haalt verzoeker rechtspraak aan van het Europees Hof van Justitie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin verwezen wordt naar het "hoorrecht". Verzoeker voert aan dat hij de "juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en dat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing". Hij verwijst hierbij naar zijn familiale toestand, zoals hij heeft uiteengezet in het tweede middel.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Er werd hem immers de mogelijkheid geboden om de argumenten die hij dienstig achtte ter staving van zijn standpunt dat rekening dient gehouden te worden met zijn familiale situatie, aan te brengen in het raam van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2014. Deze aanvraag mondde uit in een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op 9 februari 2015, datum waarop ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij deze verblijfsaanvraag van 15 december 2014 zijn familiale toestand heeft uiteengezet. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt bovendien dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt door verzoeker. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond door verzoeker".

2.3. Verzoeker richt op 28 augustus 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Dit neemt niet weg dat het kan functioneren als geheugensteun indien het verzoek tot horen uitgebreide opmerkingen bevat en het stuk ter terechtzitting wordt voorgelezen, quod in casu. Een verzoek tot horen mag er niet toe strekken verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: "De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt, betreffende haar eerste middel, dat dit in de beschikking ten onrechte wordt herleid tot haar kritiek dat niet afdoende is gemotiveerd waarom zij slechts een termijn van zes dagen krijgt om gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl zij ook heeft aangevoerd dat een bevel van meer dan twee jaar en zes maanden niet

kan worden aangewend om een termijn te verkorten. Waar in de beschikking wordt gesteld dat zij geen belang heeft bij haar kritiek aangezien ook de termijn van 30 dagen om gevolg te geven aan het bevel ruim is verstreken, meent de verzoekende partij dat dit tegenstrijdig is aangezien een gebrek aan belang leidt tot de onontvankelijkheid terwijl de beschikking besluit tot de ongegrondheid. Verder meent zij dat het vaststellen van een gebrek aan belang bij het verstrijken van de termijn leidt tot een uitholling van het effectief rechtsmiddel waar zij krachtens artikel 13 van het EVRM recht op heeft, daar een beroep nooit wordt behandeld binnen de 30 dagen, tenzij het wordt ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat dan meestal wordt afgewezen bij gebrek aan hoogdringendheid. Voorts is verzoeker van oordeel dat het erg betwistbaar is dat hij geen belang zou hebben bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat het niet opvolgen ervan kan worden aangewend om een inreisverbod op te leggen of als negatief element kan worden aangewend in het kader van een regularisatieverzoek. Verzoeker is van oordeel dat fundamentele grondrechten miskend worden door de beschikking. Betreffende haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat in de beschikking wordt aangegeven dat uit een synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt zou blijken dat de elementen van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 op afdoende wijze zijn onderzocht, terwijl de bestreden beslissing dit niet vermeldt. Zij heeft geen kennis van de bewuste synthesesnota en het is niet aanvaardbaar dat deze wordt aangewend om de beschikking te onderbouwen. Ook aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat de beschikking overwegingen toevoegt die niet zijn terug te vinden in de bestreden beslissing en dat de feiten die erin worden vermeld te beperkt zijn in vergelijking met wat in het verzoekschrift in het feitelijk onderdeel en in de middelen en in het gevoegde stuk werd aangehaald, waarbij zij verwijst naar het inwonen bij haar oom, naar haar broer die Belg is en naar vier ooms die in België verblijven. Daarnaast meent zij dat de criteria voor het gezinsleven in de beschikking te beperkend zijn gedefinieerd en dat de rechtspraak van het EHRM waarin "bijkomende factoren van afhankelijkheid" worden vereist in deze als richtlijn moet gelden. Ten slotte stelt zij betreffende haar derde middel dat de schending van het hoorrecht niet de beslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreft, maar wel het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien zij nooit werd gehoord alvorens deze beslissing werd genomen. De verwerende partij repliceert dat artikel 13 van het EVRM niet belet dat een belangvereiste wordt gesteld, dat de maximale termijn die kan worden toegekend om het grondgebied te verlaten is verstreken en dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting opleggen, wat recent is bevestigd door de Raad van State. Zij besluit dat de beschikking niet is weerlegd."

2.5. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat de beschikking geen antwoord zou geven op zijn opwerping in het eerste middel dat een bevel dat meer dan twee jaar en zes maanden oud is, geen grondslag kan vormen om een termijn te verkorten. Deze grief is echter gericht tegen de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en in de beschikking werd vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief, vermits op heden de uitvoeringstermijn van 30 dagen, zijnde de maximumtermijn die conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden gegeven, reeds geruime tijd is overschreden. Verzoeker maakt gewag van een interne contradictie in de beschikking daar het gebrek aan belang eventueel tot de onontvankelijkheid kan leiden, maar niet tot de ongegrondheid, wat in casu zou worden vooropgesteld. In de beschikking werd echter vastgesteld dat de middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond lijken. Verzoeker werpt verder op dat het vaststellen van een gebrek aan belang bij het verstrijken van de termijn leidt tot een uitholling van het effectief rechtsmiddel waar hij krachtens artikel 13 van het EVRM recht op heeft, daar een beroep nooit wordt behandeld binnen de 6 laat staan 30 dagen, tenzij het wordt ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en dan meestal wordt afgewezen bij gebrek aan hoogdringendheid. De Raad merkt vooreerst op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de beslissing tot opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot het verminderen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 6 dagen, getroffen op grond van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikking blijkt dat verzoeker wel degelijk een ontvankelijk beroep kan indienen tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en blijkt meer bepaald dat de door verzoeker opgeworpen hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM, werden besproken. Verzoekers betoog dat fundamentele grondrechten worden miskend door de beschikking mist dan ook manifest feitelijke grondslag evenals zijn betoog dat hem het belang wordt onzegd bij zijn beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts geeft verzoeker zelf aan dat er een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden opgestart tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met een korte uitvoeringstermijn. Zijn betoog dat dit echter zou stranden op het vlak van de vereiste van hoogdringendheid is louter speculatief en kan derhalve niet worden weerhouden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat er te dezen sprake is van een schending van artikel 13 van het EVRM.

2.6. Verder voert verzoeker aan dat, waar in de beschikking met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het administratief dossier een synthesenota bevat waarin de elementen in toepassing van vermeld artikel voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel onderzocht zouden zijn, de Raad zijn motieven niet in de plaats kan stellen van de bestreden beslissing. Echter, de Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt. Wel houdt het de verplichting in voor de verwerende partij om rekening te houden met de in dit wetsartikel opgesomde elementen. De Raad is nagegaan of dit het geval is en heeft vastgesteld dat de verwerende partij, gelet op de synthesenota van 9 februari 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, zich van haar verplichting opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gekweten. De beschikking kon, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, derhalve wel degelijk onderbouwd worden door te verwijzen naar de synthesenota in het administratief dossier, dat overigens door verzoeker kan worden geraadpleegd. De Raad ziet niet in hoe deze verwijzing naar de synthesenota inhoudt dat de Raad zijn motieven in de plaats stelt van de bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker voert aan dat de beschikking in verband met artikel 8 van het EVRM eigen overwegingen in de plaats stelt, waar het bestreden bevel geen enkele melding van maakt. Evenwel wordt er in de beschikking op gewezen dat in zoverre verzoeker een motivering omtrent zijn familielevens wenst terug te vinden in de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. bijv. RvS 3 december 2015, nr. 233.125, RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647 (c)). De verwachting van verzoeker om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een motivering inzake artikel 8 EVRM terug te vinden klemmt bovendien des te meer gelet op het feit dat de afweging inzake het opgeworpen familielevens van verzoeker reeds werd gemaakt in de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met het bestreden bevel werd betekend aan verzoeker. De Raad vermog voorts als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of is voldaan aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen (RvS 3 december 2015, nr. 233.125), wat in casu het geval is.

2.8. Verder werpt verzoeker op dat de beschikking diverse gegevens miskent die door hem in het kader van artikel 8 EVRM in het verzoekschrift werden aangehaald, meer bepaald *“in het feitelijk onderdeel en in de middelen en het gevoegde stuk”*. De Raad merkt op dat het betoog betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM in het tweede middel van het verzoekschrift de volgende uiteenzetting bevat, *“[...] In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en een familie vormde met zijn Belgische broer en oom. [...] In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”* In het feitenonderdeel van het verzoekschrift wordt letterlijk de aanvraag om verblijfsmachtiging weergegeven, waarin gewag wordt gemaakt van een Belgische oom bij wie hij inwoont, een Belgische broer en vier ooms die in België wonen. In de beschikking werd gemotiveerd aangaande de in het middel aangehaalde Belgische broer en oom en wordt aangegeven dat een loutere samenwoning tussen meerderjarigen geen band van afhankelijkheid aantoont die de normale affectieve banden te boven gaat. Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker erover valt dat de beschikking slechts handelt over de Belgische broer en oom dient de Raad op te werpen dat hij dient rekening te houden met wat een verzoeker weerhoudt in zijn middel en dat het hem niet toekomt om ook nog eens bijkomend af te toetsen aan de hand van de geciteerde aanvraag om verblijfsmachtiging of het gezinsleven niet breder dient te worden geïnterpreteerd. Alleszins ziet de Raad niet in hoe het gegeven van meerdere ooms in België de gedane afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM aan het wankelen kan brengen. Bij het verzoekschrift werden enkel een kopie van de bestreden beslissing en een aanvraag rechtsbijstand gevoegd zodat de Raad niet inziet hoe deze uitstaans hebben met artikel 8 EVRM. Verzoeker is verder van oordeel dat beschikking het criterium gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM miskent. De in de beschikking gehanteerde invulling van het begrip *‘gezinsband’*, en meer bepaald de beoordeling van de relatie tussen verzoeker en zijn broer en oom is gebaseerd op het arrest van het EHRM van 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk. In §33 van dit arrest staat letterlijk het volgende: *“A cet égard, la Cour rappelle que les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs*

normaux (Ezzouhdi c. France, no 47160/99, 13 février 2001, § 34, et Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc.), no 31519/96, 7 novembre 2000, non publiés)”. Verzoekers bezwaar tegen de door de Raad gedane invulling van het begrip gezinsleven tussen meerderjarigen is eerder een kwestie van Nederlands taalaanvoelen dat geen afbreuk doet aan de gedane afweging. Verzoeker brengt alleszins nergens aan dat er bijkomende factoren van afhankelijkheid bestaan tussen hem en zijn broer of oom(s).

2.9. Verzoeker is het ten slotte niet eens met de beschikking waar ze stelt, *“In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Er werd hem immers de mogelijkheid geboden om de argumenten die hij dienstig achtte ter staving van zijn standpunt dat rekening dient gehouden te worden met zijn familiale situatie, aan te brengen in het raam van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2014. Deze aanvraag mondde uit in een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op 9 februari 2015, datum waarop ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij deze verblijfsaanvraag van 15 december 2014 zijn familiale toestand heeft uiteengezet. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt bovendien dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt door verzoeker. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond door verzoeker.”*

Verzoeker is van oordeel dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd in het kader van de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, wat een andere procedure is dan deze van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Echter, verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat mocht hij gehoord zijn alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, hij had kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand in rekening diende te worden gebracht. De Raad ziet niet in hoe dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen vermijden aangezien deze familiale toestand die werd aangevoerd in de aanvraag om verblijfsmachtiging, niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid en verzoeker, gelet op het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard werd, op illegale wijze in het Rijk blijft vertoeven. Een vreemdeling moet niet noodzakelijkerwijze worden gehoord alvorens een verwijderingsbeslissing wordt genomen indien deze verwijderingsbeslissing nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag, waarbij hij alle elementen heeft kunnen aandragen die volgens hem een verblijf in het Rijk wettigen, waaronder in casu zijn familiale toestand (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60). De Raad herhaalt ten slotte dat noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 EVRM een bijzondere motiveringsplicht inhouden. De beschikking blijft dan ook overeind waar deze stelt dat verzoeker een schending van de hoorplicht niet aantoont.

2.10. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de inhoud van de beschikking aan het wankelen kunnen brengen.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA